

RECULL DE TEXTOS SOBRE EL PAÍS DELS BISBES DE CATALUNYA

[Nota dels bisbes de Catalunya, 12/05/2017](#)

Volem recordar un cop més que «defensem la legitimitat moral de totes les opcions polítiques que es basin en el respecte de la dignitat inalienable de les persones i dels pobles, i que recerquin amb paciència la pau i la justícia. I encoratgem el camí del diàleg i l'entesa entre totes les parts interessades a fi d'assolir solucions justes i estables, que fomentin la solidaritat i la fraternitat. El futur de la societat catalana està íntimament vinculat a la seva capacitat per a integrar la diversitat que la configura» («Al servei del nostre poble», 2011, n. 5). Per això creiem humilment que convé que siguin escoltades les legítimes aspiracions del poble català, per tal que sigui estimada i valorada la seva singularitat nacional, especialment la seva llengua pròpia i la seva cultura, i que es promogui realment tot allò que porta un creixement i un progrés al conjunt de la societat, sobretot en el camp de la sanitat, l'ensenyament, els serveis socials i les infraestructures.

[nota davant les eleccions al Parlament 2015:](#)

1.Tenint present que les properes eleccions al Parlament de Catalunya poden tenir una notable importància històrica (...)

En el marc democràtic, creiem que també la nostra veu, exposada amb esperit de servei, pot enriquir el debat actual sobre el present i el futur del nostre país.

3.Constatem que, amb el pas del temps, s'ha fet encara més palès i ha pres més intensitat allò que vàrem dir abans de les eleccions al Parlament de Catalunya del 2012. Aquests darrers anys s'han manifestat nous reptes i noves aspiracions, que afecten la forma concreta com el poble de Catalunya s'ha d'articular i com es vol relacionar amb els altres pobles germans d'Espanya en el context europeu. No toca a l'Església proposar una opció concreta, però sí que defensem la legitimitat moral de totes les opcions polítiques que es basin en el respecte de la dignitat inalienable de les persones i dels pobles, i que recerquin amb constància la pau i la justícia.

[AL SERVEI DEL NOSTRE POBLE](#)

Havent transcorregut vint-i-cinc anys del document Arrels Cristianes de Catalunya, els bisbes avui ratifiquem i continuem el que aleshores els nostres germans en el ministeri oferien a la comunitat catòlica i a tota la societat catalana. Com a pastors de l'Església, manifestem el nostre profund amor pel país i ens posem al seu servei perquè sentim la urgència d'anunciar-li la persona de Jesucrist i el seu Regne, que són per a nosaltres el tresor més gran que tenim.

Reiterem la crida a projectar aquest amor social en els deures cívics envers les institucions i organismes de govern, així com en el compromís d'impregnar d'esperit cristià tota acció amb projecció social. Igualment, en continuïtat amb els nostres

predecessors, reconeixem la personalitat i els trets nacionals propis de Catalunya, en el sentit genuí de l'expressió, i defensem el dret a reivindicar i promoure tot el que això comporta, d'acord amb la doctrina social de l'Església.

Joan Pau II, parlant el 1988 al Parlament Europeu a Estrasburg sobre la Unió Europea, que es preparava per a una major integració política dels seus Estats membres, afirmava que «els pobles europeus units no acceptaran la dominació d'una nació o d'una cultura sobre les altres, sinó que sostindran el dret igual per a tots d'enriquir els altres amb la seva diversitat».

En el context europeu i mundial actual, el poble català vol i pot oferir la seva contribució des de la seva especificitat, arrelat en la seva història, la seva cultura i la seva llengua mil·lenàries.

(...)

L'Església, a Catalunya i arreu, moguda pel seu amor a la persona humana i a la seva dignitat, considera que «hi ha una sobirania fonamental de la societat que es manifesta en la cultura de la nació. Es tracta de la sobirania per la qual l'home és, al mateix temps, sobirà suprem», i per això no vol que «aquesta sobirania fonamental es converteixi en presa d'interessos polítics o econòmics».

Avui s'han manifestat nous reptes i aspiracions, que afecten la forma política concreta com el poble de Catalunya s'ha d'articular i com es vol relacionar amb els altres pobles germans d'Espanya en el context europeu actual. Com a pastors de l'Església, no ens correspon a nosaltres optar per una determinada proposta a aquests reptes nous, però defensem la legitimitat moral de totes les

opcions polítiques que es basin en el respecte de la dignitat inalienable de les persones i dels pobles i que recerquin amb paciència la pau i la justícia. I encoratgem el camí del diàleg i l'entesa entre totes les parts interessades a fi d'assolir solucions justes i estables, que fomentin la solidaritat, exigència directa de la fraternitat humana i cristiana.

El futur de la societat catalana està íntimament vinculat a la seva capacitat per integrar la diversitat que la configura. Un procés que caldrà teixir amb la participació de tots, tenint en compte els drets i deures que es deriven de la dignitat personal, i que ha de restar obert als valors transcendents, a aquell plus d'ànima que ennobleix i fonamenta l'acció política i social al servei de l'home i de tot l'home.

(...)

Consolidació de la democràcia participativa.

Durant aquests últims decennis, observem que la democràcia representativa i les institucions del nostre país s'han consolidat. Valorem molt positivament aquest període de pau i d'entesa social que ha permès grans progressos en l'ordre social, econòmic i cultural.

Tanmateix, ens preocupen dos factors. Per una banda, observem una certa fatiga i desencís, tant envers l'estament polític i els governants, com respecte de les institucions. Aquest desànim condueix, sovint, a la indiferència respecte la cosa pública, a la no participació i a la deixadesa. Per l'altra, detectem un greu oblit i una desvinculació dels fonaments ètics que fan possible una democràcia viva i estable.

Aquest oblit es fa ben palès ocasionalment, amb motiu del descobriment de casos de corrupció o en les anàlisis profundes de la mateixa crisi econòmica. Però també és efectiu d'una manera subtil i invisible quan es legisla i es governa només amb criteris positivistes i pragmàtics.

Entenem que una societat arrelada en la fe cristiana ha de beure constantment de la font inesgotable dels principis ètics i dels seus fonaments. Vindrà d'aquí la revaloració de la democràcia, del sistema legal, de les institucions i de la tasca política. Avui, un vertader desafiament per a la democràcia, el constitueixen els principis ètics que han de regular les lleis i les decisions. En aquest sentit, la fe cristiana pot oferir elements per a purificar la raó, que sempre ha de promoure la dignitat de la persona humana.

(...)

En moments de crisi econòmica, moral i política ben preocupants, en cal anunciar l'esperança. Això vol dir que un dels espais on més urgentment cal que els cristians visquin, testimonïïn i practiquin l'Evangelí de l'esperança és el de la política i de les institucions responsables de l'elaboració de les lleis reguladores de la nostra vida social i econòmica. La nostra crida es dirigeix molt especialment als laics i laiques cristians que, com a presència de l'Església en el món secular, tenen el deure i el dret de participar en la vida pública segons els criteris ètics que dimanen de la seva fe i amb l'esperit que l'Església assenyalava per a moments de grans canvis socials i polítics, a l'inici d'un nou mil·lenni.

(...)

Tots necessitem viure amb més radicalitat i coherència el que prediquem, a fi que molts dels nostres coetanis puguin sentir-se atrets novament per Jesucrist i es descobreixin convidats a formar part activa de la comunitat dels seus deixebles.

[ARRELS CRISTIANES DE CATALUNYA](#)

Ara bé, amb el nom que sigui, resulta fonamental per a nosaltres començar fent referència a l'amor a Catalunya, com a part i forma de l'amor al proïsme. Es tracta de la solidaritat bàsica amb les persones del nostre entorn, no només en la seva dimensió individual, sinó també, en la seva realitat social: la família, el país, l'estament, etc. A vegades, no és pas per egoisme, en sentit estricte, que no arribem a una tal estimació. És més aviat, perquè una manca de la informació adequada i una formació moral de caràcter individualista ens priven de veure la persona en l'ampli context de les seves relacions. Ens cal corregir aquestes deficiències per tal d'evitar aquell escàndol que algun cop ha produït el creient que, tot invocant la caritat pel que fa a les necessitats individuals i a l'atenció dels casos anecdòtics, ha restat insolidari de les grans aspiracions col·lectives i del treball de promoció dels conjunts socials a què pertany.

(...)

Avui que tots ens adonem d'un cert decandiment dels valors cristians en el nostre poble, més que no pas abandonar-nos a la lamentació i al retret, hauríem de revisar si som prou generosos

i creatius per a assolir una presència activa i comunicativa de la nostra fe, en tot el teixit social, cultural i institucional de la societat catalana.

En aquesta mateixa línia, cal observar que és pecat d'omissió negar-se a prestar al país el servei que hom és en condicions de fer. L'al·lèrgia a l'activitat política comporta deixar els interessos de la comunitat a d'altres, en exclusiva. I pel que fa a l'actuació política dels cristians, ni cal dir que ha de ser sempre exemplar. S'hi ha de fer ben visible aquell esperit de servei a què hem fet ja referència. I, fruit d'un tal esperit, una gran voluntat de convivència i de col·laboració amb tothom, també amb els no creients quan es tracta de posicions que estan d'acord amb l'ètica i el bé comú, i un esforç preferencial a favor dels desvalguts.

(...)

Com a bisbes de l'Església a Catalunya, encarnada en aquest poble, donem fe de la realitat nacional de Catalunya, afaiçonada al llarg de mil anys d'història i també reclamem per a ella l'aplicació de la doctrina del magisteri eclesial: els drets i els valors culturals de les minories ètniques dins d'un Estat, dels pobles i de les nacions o nacionalitats han de ser respectats i, fins i tot, promoguts pels Estats, els quals de cap manera no poden, segons dret i justícia perseguir-los, destruir-los o assimilar-los a una altra cultura majoritària. L'existència de la nació catalana exigeix una adequada estructura jurídic-política que faci viable l'exercici dels drets esmentats. La forma concreta més apta per al reconeixement de la nacionalitat, amb els seus valors i prerrogatives, pertoca directament a l'ordenament civil.

(...)

No rarament la ferma voluntat dels catalans de mantenir, costi el que costi, la seva cultura pròpia, tantes vegades amenaçada, ha estat interpretada com un entossudiment gratuït. Però el nostre poble ha vist que, si deixava la seva identitat cultural, perdria el «nexe» amb la cultura humana, per dir-ho amb els termes esmentats del Papa. La universalitat no ha estat mai entesa a Catalunya com el procés reduccionista de supeditació a una cultura hegemònica, sinó com l'envigoriment de cada cultura i la seva aportació responsable al servei de l'home. I val a dir que la història ha confirmat aquest convenciment: ha estat en els moments de més plenitud de la cultura catalana quan Catalunya ha fet les més brillants aportacions a la cultura universal.